

החברותא

בס"ד ערש"ק פר' פנחס (ספרי) כ"ב תמוז תשע"ב

החברותא בטאן פנימי לחברים גליון מס 435

פנחסים יקרים

פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן (כ"ה, י') נכתב 'פינחס' בפרשתן ביום-זעירא ללמדנו שלא עשה מעשהו כדי להראות מעלתו כמו גיבור החפץ להראות גבורתו, אלא לשם שמים בלבד. יוד-זעירא מורה על העניויות, קטנה שבאותיות זעירא, בבחינת מאד מאד הוי שפל רוח, כמבואר שכוונתו היה לכבוד השם ולהצלת כלל ישראל. אכן רק הקב"ה יודע מחשבות יכול להעיד על כוונתו של אדם, ובזה זכה פנחס שיעיד עליו הקב"ה בעצמו בתוך"ק בפסוק מפורש, וזה ללמדנו שלא כל אדם ראוי לעשות מעשה קנאות.

(יגדיל תורה עפ"י הספרי)

ויכפר על בני ישראל (כ"ה, י"ג)... לכפר על בני ישראל (בלשון עבר) לא נאמר, כי אם ויכפר (בלשון הווה), שפנחס זה אליהו עומד ומכפר על בני ישראל עד שיחיו המתים.

הוא דתן ואבירים אשר הצו על משה וגו' ותבלע אותם ואת קרח וגו' (כ"ז, ט) צריך בירור מדוע העונש של דתן ואבירים בולט יותר מקרח ועדתו ויותר ממאתים וחמישים מקריבי הקטורת שהתכוונו עבור עצמם ובכ"ז חסה התורה על כבודם, אלא נראה כי יתכן שניתן לסלוח לאדם שאינו יכול להתגבר על יצרו ועל כבודו המדומה ועל שאיפת הגדלות. אבל לבעל מחלוקת לשמה שאין לו טובת הנאה מזה, לאחד כזה אי אפשר לסלוח ויש להזכיר שמו לגנאי.

ובני קרח לא מתו (כ"ז, י"א) מוסבר בדרך מליצה הגם כי קרח בעל המחלוקת מת עם כל זה בני קרח - תלמידיו בעלי המחלוקת לא מתו, כי בכל דור ודור ישנם מתנגדים ובעלי מחלוקת על הצדיקים ועל ההולכים בתום, ה' ירחם.

אלה בני בנימין למשפחותם ופקודיהם חמשה וארבעים אלף ושש מאות אלה בני דן למשפחותם ארבעה וששים אלף וארבע מאות (כ"ז, ט"א-ט"ב) התורה מגלה לנו שאין חכמה ואין עצה לגדל ה', לבנימין היו עשרה בנים, ול-דן היה בן אחד, חושים בן דן הבן היחיד היה חרש ולבסוף נתברך בצאצאים יותר מבנימין שהיו לו עשרה בנים, מכאן יש ללמוד שמי שה' חפץ בו יוכל להצליח אף מן אחד יותר ממי שיש לו עשרה בנים, וכן הדבר ברכוש עושר וכו'...

יפקוד ה' אלקי הרוחות לכל בשר איש על העדה ולא תהיה עדת ה' כצאן אשר אין להם רועה (כ"ז, י"ז) משה רבינו ע"ה ביקש שתי בקשות א. שה' ימנה איש על העדה. ב. שלא תהיה עדת ה' כצאן אשר אין להם רועה, זאת אומרת אף אם ח"ו יעבור תקופה ולא יהיה להם מנהיג עכ"פ לא תהיה עדת ה' כצאן אשר אין להם רועה, שיוכלו להחזיק את עצמם באחדות.

ריח ניחוחי תשמרו להקריב לי במועדו (כ"ח, ב) פירוש תשמרו שכל היום יהיה הכנה מרוב התשוקה ולבא זמן התמיד, וכן צריך להיות בתפלה שכל היום יהיה מפל אצל האדם ועיקר היותו יהיה בשעת התפלה - הקרבנות הכנה זו שייך גם בזמננו בגלות להיות מצפין לבנין המקדש והקרבנות והוא בכלל תשמרו להקריב. בזו התשוקה יש לנו חלק בקרבנות המקדש שהיה אז ושיבנה במהרה בימינו אמן. (שפת אמת - תרמ")

וביום השמיני עצרת וגו' פר אחד איל אחד (כ"ט, ל"ז) רש"י מביא ממדרש תנחומא, למדה תורה דרך ארץ שמי שיש לו אכסנאי יום ראשון מאכילו פטומות, למחר מאכילו דגים למחר מאכילו בשר בהמה, למחר מאכילו קטניות, למחר מאכילו ירק, פוחת והולך כפרי החג. לכאורה תמוה וכי דרך ארץ להתנהג כן, איזה הכנסת אורחים היא זו? הרה"ק ר' מגדלי מוורקי זצ"ל אמר כי מתחילה כאשר רוצה לקנות לו חבר צריך להאכילו פטומות כמ"ש (מנהגין קג ע"א) גדולה לגימה שמקרבת, אבל אחר שנתחברו יחד, למקורבים די גם בארוחת ירק...

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

435 ב

האשק שיחת הרא"ש ז"ע"א כ"ח ניסן תשל"ז האבא לזכרו ע"ה

שיסורים הם "עמו אנכי בצרה". הרבש"ע עם האדם בכאבים שלו בכדי שיוכל להחזיק מעמד, ובכדי שיוכל להשיג אותו.

- ה -

במצב הזה שאנו נמצאים בו, כל אחד בפני עצמו אינו מסוגל להשיג את זה, אך אם נחיה כולנו ביחד בבחינה של דומיה, שכל היסורים כל כאב כל כעס, על החבר, הכל יהיה דומיה - ע"י שנלמד לשתוק נלמד להכיר את הכח הפועל בנפעל. כי בדרך הטבע זה לא יתכן, אדם שהולך להתפוצץ מכעס שבוער בו כמו אש, או שבוערות בו תאוות מכל מיני סוגים, זה לא מציאותי שהוא יחזיק מעמד. רק אם יחיה עם הסיבה, עם סיבת כל הסיבות ועילת כל העילות, אז הוא מתחיל להשיג שאין זה בכוחו לשאת את היסורים הללו, אלא ש"לולי ה' עזרתה לי כמעט שכנה דומה נפשי" אם אמרתי מטה רגלי חסדך ה' יסעדני". נמצא אם כן שכדי שנוכל להחזיק מעמד אנו צריכים את הסעד של חסד ה', ובזכות שנהיה כולנו ביחד נזכה לזה.

יביחדי אין הכוונה כמו עכשיו שאנו ביחד ובבית יש לכל אחד תרעומת על השני. הכונה למשהו אחר לגמרי שנובע מתוך הכרת הסיבה. כי איך זה יכול להיות שאני בוער אש על החבר ואיני הורג אותו, רק בגלל שאני חי את הסיבות, והסיבות הללו מביאים לאיחוד בין החברים. וגם כאשר החבר גורם לו עגמ"י הוא לא שומע שהחבר הביא עליו את הכאבים, כי הוא שומע שזה הגיע מסיבת כל הסיבות, אלא מכיון שהכל משתלשל ע"י סיבות, הוא סובב שסובל

למרות שהדבר נשמע מופרך, איך יתכן שיתאחדו כל היסורים, הרי כל היסורים יחד הוא דבר שאין יכולת באנוש לשאת אותו. אדם עוד מסוגל לשאת את הכאבים שלו, אבל אם יקח לעצמו את היסורים של כל אחד הרי זה יסורים נוראים, ומי יכילם. אולם התשובה היא, שבכח האחדות הדבר יתכן. כשיש אחדות, כל אחד נושא את היסורים של החבר, יש לו כח לשאת את היסורים שלו וגם להרגיש במשהו את היסורים של החבר. בגלל שאדם כזה נכנס להשגות של יסורים, הוא מגיע למדריגה של היסורים הכי גדולים. באם אנו מאוחדים הרבש"ע מכניס באדם משהו של פחד של יסורים שהאדם אינו יכול לשאת אותם, ואם הוא מקבלם באהבה מתוך שאנו מאוחדים יחד הוא מקבל את ההשגות של יסורי אהבה.

וכשנהיה מאוחדים יחד, נוכל להבין את ההשגה של יסורים של משיח צדקנו, אם נחיה עמו ביסורים שלו, כשהוא יתגלה נבין מה זה בחינת משיח. אולם אם אנו הולכים בפירוד, היסורים שיש לכל אחד הם לא יסורי אהבה, כי לא יתכן שהוא יחזיק בהם מעמד.

האדם שרוצה להגיע לבחינה כזו, הוא מוציא מן הכח את כל היסורים שלו, דהיינו שע"י העבודה הוא מגיע לכאלו יסורים שהשכל לא תופס שאדם יכול להשיג כאלו יסורים. והוא סובל את היסורים ומתגלגל מרוב יסורים עד שמגיע ליסורים הללו שהם יסורי אהבה. וזהו ההשגה של בחינת משיח, היסורים עצמם. בגלל

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשך מעמ' קודם

435 ג

יאוש, רק כואב לו מדוע אין לו את ההשתוקקות לא-ל בשעה שהוא שולח לו סיבה שתעורר אותו שיהיה לו התקשרות ודביקות בו. בשביל זה הוא מביא אותו לקושי באמצעות החבר שממש לא שייך שלא ידקור אותו ויהרגנו, וזה מעורר אותו להבין שלא יתכן שיוכל להחזיק מעמד, ואז הוא נהיה בטל ומתחיל לחיות בביטול. כי הוא נוכח לדעת שהוא אינו כלום ואיך בכ"ז הוא מתקיים? ומזה הוא בא להתעוררות של דביקות.

והיות שהקושי הזה שהחבר יצר לו גרם לו להתעוררות של דביקות, ההבנה וההשגה של הדביקות הזו מביאה אותו להדבק עם החבר, ואז יש לו כבר נשמה אחת בשמים שהוא נהיה מאוחד עמה. ובגלל שבשמים הוא מאוחד עם הנשמה הזו הוא מקבל בחינה של כסא הכבוד כמו דוד המלך והאבות, והוא נהיה חקוק בכסא הכבוד במדרגה הזו שהם מאוחדים. ואחרי שהגיע למדרגה הזו הוא מקבל יסורים נוראים, שיש לו השתוקקות וכלות הנפש להשגה הזו שהוא השיג. כי עכשיו יש בו משהו של דביקות בנשמה ע"י שיש בו מְזֻכָּה שמזכה אותו להשתוקקות הזו.

והיות שהגיע למדרגה הזו שהוא זוכה לקחת גם את הנשמה שלו וגם את הנשמה של החבר, הוא יכול למצוא אנשים שמתקשרים אליו ללא סוף. כי בכל אדם יש אלפי נשמות שהם גילגולים שלו מאלפי שנים, מאז חטא עץ הדעת בראשית הבריאה.

כאבים דרך החבר הזה. ובגלל שמהכאבים הללו שבאו לו בעטיו של החבר הוא התעורר להכיר שהחבר הוא רק סיבה מסיבת כל הסיבות שהביא עליו את כל הכאבים, הוא לוקח איתו את החבר הזה שהוא עכשיו בשיא הכעס עליו, ומושך אותו לעלות איתו ביחד. ואז נהיה יחוד.

היסורים הללו הם יסורים נוראים, וצריך להתגבר בכוחות אדירים ע"מ להתאפק באותו רגע ולהכיר שלא החבר מביא עליו את היסורים, ושהיסורים הללו יביאו אותו לדביקות בסיבת כל הסיבות. בדרך הקשה הזו יכול האדם ליפול מיליארדי פעמים, אבל הוא צריך לא להרפות עד שיוגיע אל הסוף. הגם שלהגיע אל הסוף זה יסורים נוראים. לשתוק כשאחד צועק עליו לא בגלל שזה הטבע שלו לספוג, זה לא שווה כלום, רק לשתוק גם כשהוא הגדלן הכי גדול ולמרות זה הוא שותק, בזה הוא עובד ש"מבשרי" - ממה שכואב לו ע"י החבר, "אחזה אלוקה" - הוא רואה שזה הרבש"ע סיבת כל הסיבות, שעושה לו יסורים בגלל שהוא רוצה שבגללם הוא יתדבק עם החבר, וביחד יחיו את הסיבה שהרבש"ע הוא זה שסובב שהחבר יציק לו. ואז היסורים שהחבר גרם לו הם בבחינת "איש את רעהו יעזורו ולאחיו יאמר חזק".

וכאשר הוא מכיר בסיבה הזו הוא מתחיל לחיות בביטול. כל אחד הרי יודע בעצמו כמה קשה ואי אפשר להתאפק, ובגלל שהוא נכשל ונופל מאות פעמים, אלפי ועשרות אלפי פעמים, כואב לו. לא כואב לו כאב של

וביום השמיני עצרת תהיה לכם (כ"ט, ל"ו) מפרש רש"י משל למלך וגו' קשה עלי פרידתכם, וצ"ב הרי מלא כל הארץ כבודו ומה שיידך לומר פרידתכם, אלא הכוונה בדרך מליצה כי קשה לפני השי"ת מה שישאל נפרדים זה מזה, כי בשבעת ימי הרגל היו כל ישראל כאיש אחד חברים. (הרה"ק ר"ב ממזכ"ו)
וידבר משה אל ראשי המטות לבני ישראל וגו' לא יחל דברו ככל היוצא מפיו יעשה (ל"ג, ג) ראשי המטות הם מנהיגי הדור שיהיה ביכולתם להמנות לבנות בני ישראל. זה הדבר אשר צוה וגו' ככל היוצא מפיו יעשה היינו אפילו שהוא אומר זה הדבר אשר צוה ה' אעפ"כ לא יחל דברו שישמור פיו כראוי רק אז יוכל לומר תורה לפני זולתו, וצריך להיות גם הוא בבחינת כל היוצא מפיו יעשה מה שאומר לאחרים שגם הוא בעצמו יקיים.

ככל היוצא מפיו יעשה (ל"ג, ג) אם בני ישראל ישמעו דבריו של הצדיק ויעשו ככל היוצא מפיו, אז ממילא כל היוצא מפיו של הצדיק בתפלה ותחנונים יעשה הקב"ה רצונו, כמ"ש (מ"ק מז): הקב"ה נזר וצדיק מבטל.

החלצו מאתכם אנשים לצבא ויצבאו על מדין וגו' לתת נקמת ה' במדין (ל"א, ג) החלצו מלשון הסרה היינו שתסירו מאתכם אנשים היינו שידמה לעצמו כאלו הוא בעצמו יחיד בעולם ולא יהיה לו שום פניה משום אדם, ואז מטרתו תהיה רק ללחום מלחמת ה' במדין ולא לשום דבר אנושית ח"ו מלבד נקמת ה'...

אך את הזהב ואת הכסף ואת הנחשת את הברזל את הברזל ואת העפרת (ל"א, כ"ב) כתב בשם משמואל בעוד שיש פסולת אי אפשר לקשור באהבת ה' וכפי שהגיד אדמו"ר הכה"ג מאלכסנדר, שכמו כשמדברים חלקי מתכת זה לזה צריכים מקודם להעביר החלודה ובלאו הכי החלודה מפסקת ואי אפשר שידבקו יחד, כן לב האדם בעוד שיש עליו חלודה אי אפשר להתקשר להשי"ת.

ומקנה רב היה לבני ראובן ולבני גד עצום מאד (ל"ב, א) ומקנה רב שהיה להם קנין ברבם שהיה להם קנין ודביקות במשה רבינו ע"ה רבם. ועל ידי זה לא רצו לעבור את הירדן ולהיפרד ממנו בידעם שיקבר שם. כוונת בני גד ובני ראובן היתה שתניתן להם ארץ סיחון ועוג בקדושת ארץ ישראל וא"כ תבטל הגזירה שלא יכנס משה רבינו ע"ה לארץ כי כבר נכנס לארץ סיחון ועוג שהיה גם כן חלק בארץ ישראל.

(רבי בונים מפשיסחא)

שהשמחה במעונם

הר"ר שרגא שניצר ומשפ' להולדת הנכדה

הר"ר אשר ישעי' קרויס ומשפ' להולדת הנכדה

הר"ר שאול שניצר ומשפ' להולדת הבת

הר"ר משה הוכמן ומשפ' להכנס הבן לעול המצוות

משפ' כהן להכנס הנכד לעול המצוות

הר"ר שמעון קליין ומשפ' לנישואי הנכד

י"ל ע"י

מערכת החברותא
רח' עדני 3

02 - 5829688 ☎

פקס: 02 - 5325477

ת.ד. 5080

ירושלים 91050

